

Lukáš a Přemek Kubínovi, Jěňa Kopka a já

to bylo dobře, 2020 miles by byl pěkný záhul. V sobotu před startem v Hranicích jsem absolvoval předzávodní povinnosti (registrace, číslo, tracker) a potom jsem se již jen zvědavě díval, koho tady budu znát z mých minulých ročníků. Byl jsem trochu zklamán, známých tváří bylo tak do 20, ostatní nové, mě neznámé. Potěšilo mě setkání s Přemkem Kubínem – Rumový Přéma (jel jsem s ním několikrát), který tentokrát přijel se synem Lukášem. Přéma jede jih, Lukáš sever (chtěl také 2020).

Míle jsem jel již 5x (ročníky 2012, 2013, 2014, 2015, 2016) a při mém posledním ročníku v mých 55 letech jsem si slíbil, že za 5 let, kdy mi bude 60, je pojedu po šesté a naposledy. Pět let uteklo jako voda. Jezdil jsem orientáky a jako náhradu Míli Toulání Šumavou. Letos jsem si navíc přidal první ročník nového bikepackingového závodu 400 ULTRA.

O půlnoci na Silvestra jsem střízlivý nervózně seděl u počítače s nadějí, že se mi povede se přihlásit. Vyšlo to, ale pouze na jižní trasu, to znamená bez možnosti jet specialitu - 2020 miles. Následně jsem kontaktoval Jěňu Kopku a ředitele závodu Libora Procházku s žádostí o přeřazení na severní trasu. To byl můj sen – rozloučit se s mílemi výjimečnou trasou 2020 mil, která byla vyhlášena již v roce 2020 (10. ročník míli), ale neuskutečnila se z důvodu protikovidových opatření. Po několika urgencích jsem byl přeřazen na uvolněné místo na severní trasu a mísily se ve mně pocity nadšení s pocity obav. Nicméně na startu bylo vše jinak. Na Slovensku přijali další opatření proti šíření kovidu a tak den před startem byla trasa změněna. Původní severní a jižní trasa se narychlo propojily přes Moravu a vznikl okruh kolem České republiky. Severní trasa po směru hodinových ručiček (seveřani) a jižní trasa proti směru (jižani), s tím, že bude zajímavé, jak se budeme potkávat. Mrzelo mě to, ale možná

Den 1. – 4.7.2021 neděle 15⁰⁰ start

Slavnostní start na náměstí a tradiční cesta na Trojmezí za zaváděcím vozem. Otočka a cesta zpět do místa, kde se rozdělí trasa jižanů a seveřanů. Překvapivě rychle se startovní pole roztrhá a já si jedu své tempo. Mám jediný plán – stihnout v pondělí večer přívoz přes Labe v Hřensku. Cesta vede po lesních a lučních cestách, poměrně bez problémů jetelných. Na třicátém kilometru začalo tradičně pršet, ale nebyl to nijak

silný déšť a vydržel pouze 10km.

V Kraslicích se sjíždí asi 10 závodníků u kiosku, kde doplňují vodu a jídlo. Moc se nezdržuji a vyrážím na hřebeny Krušných hor. Budu muset sehnat nějaký přístřešek, vypadá to na další déšť. Dorážím ve 23⁰⁰ do Perninku a překvapí mě otevřená hospoda. Dávám si pivo na dobrou noc a jedu hledat přístřešek. Stále nic nenacházím, tak musím jet až k Božímu Daru na Ježíškovu cestu, kde uléhám v prvním Ježíškově přístřešku. Již tam jeden kolega leží, ale dva se v pohodě vejdemo. Prší. V noci je mi pěkná zima.

Ujeto 123km, nastoupáno 2628m

Den 2. – 5.7.2021 pondělí

Ve 4⁰⁰ mě probouzí budík. Prší a klepu se zimou. Moc se nezdržuji a vyrážím s úmyslem dát si něco teplého na benzínce v Božím Daru. Projíždím kolem dalších Ježíškových přístřešků a v každém někdo leží. Jeden borec leží přímo uprostřed Božího Daru pod přesahem střechy infocentra. Benzínka byla zavřená, tak musím jet dál a po sjezdovce pod lanovkou vystoupat na Klínovec. Z Klínovce dolů vede trasa po zábavném trailu. Znáám ho, byl jsem tady na dovolené. Docela mi to jede, užívám si samotou. Jediné, co znepříjemňuje cestu, jsou hmyzí. Mouchy otravují a hovada žerou. Přes Horu Sv. Šebestiána po vrších hor dojždím k Flájské vodní nádrži. Tady začíná očištěc – cesta podél Flájského plavebního kanálu.

Kořenová cesta, kterou nedokážu jet.

Trasa vede zásadně po „cestách“

Možná na celoodpruženém kole (3 mě tam předjeli), ale na mém hardtailu to nejde. Nerad bych si také zničil zadek hned druhý den. Potkávám turisty, kteří se mě ptají, kdo nám trasoval tak blbou cestu. Pro pěší výlet je to tam ale moc pěkné. Romantika. Dostávám lehkou krizi a tak se na Moldavě stavuji v hospodě na polévku. To jsem prokaučoval, polévka nic moc a o 2km dál byla u chalupy cedule s nápisem podpora 1000miles a mílaři na mě křičí, že mají výbornou zelňačku. Na Cínovci klasická podpora „u Karla“ tentokrát nebyla, tak si v krizi dávám alespoň párek na Komáří hůrce. Čas nemilosrdně prchá, čeká mě Děčínský Sněžník (nahoru tlačit asfaltkou, dolů nést po skalách turistickou cestou) a Labské písky. Pomalu se loučím s tím, že stihnu přívoz dnes večer.

Přichází mi SMS od pořadatele – část trasy mezi Děčínem a Hřenskem je neprostopná – máme sjet na cyklostezku podél Labe a jet k přívozu. Potkávám dva kolegy, tak jedeme spolu a přívoz stíháme. Připojuje se další závodník. Myslím, že to byl ten večer poslední přívoz. V Hřensku si dáme večer v poslední otevřené hospodě a vyrazíme. V NP České

Švýcarsko se nesmí bivakovat, tak zůstávám na Mezní Louce pod přesahem střech nějaké dřevostavby. Dobré řešení – byla to jedna z nejlepších nocí.

Ujeto 194km, nastoupáno 3234m

Den 3. – 6.7.2021 úterý

Ráno brzy vyrazím a míjím spící kolegy ze včerejška.

Jedu nahoru – dolů po šotolinách NP České Švýcarsko. Poprvé se setkávám s Jensem Bochmannem. Těsně před

Sváča s Jensem

Tanečnicí totiž stojí Michael Kazimiers (znám ho z Míli a z Toulání) s dodávkou a nabízí polévku, pití a jídlo. Jens toho využívá a já také. Michael překvapil a potěšil. Na Tanečnici se tedy již nezdržuji a jedu dál.

S proviantákem Michaelem

Cesta byla patřičně upravena těžbou – všude větve a neuvěřitelně hluboké rozježděné bahno.

Přede mnou je obávaný Šluknovský výběžek s nejsevernějším místem ČR. Jel (spíše nosil) jsem ho již 5x, takže mě nic nepřekvapí a docela to zvládám. Je vedro, stále musím pít. Ve Starých Křečanech mě překvapí podpora, kterou tam nabízí manželka jednoho ze závodníků se 3 dětmi. Doplnuji tekutiny a jedu dál. Ve vesnici je vietnamská prodejna – snídám. Potkávám se s mladým Slovákem, který říká, že by chtěl raději déšť, než takové vedro. Na začátku vesnice prý vyžebřá vodu a na konci vesnice musí žebrot znovu. Je to pravda, jsem na tom podobně, ale říkám mu, že si neumí představit Míle v dešti. Zajímal by mě jeho pozdější názor. Spěchám do Lužických hor. Jedu úbočí Jedlové a těším se na Luž – mám tam v plánu večeri. Všude bahno a stopy těžby. Bohužel trasa na Luž vede hřebenovkou přes Pěnkavčí vrch. Tlačení v bahně do prudkého kopce. Nakonec se na Luži dočkám knedlíků plněných uzeným, píši povinné SMS hlášení a spěchám do CP1, kde chci spát. Musím ještě zvládnout Sedlecký Špičák, horolezecký terén na Kohoutím vrchu, a potom sjezd do Hrádku nad Nisou. Na CP1 je to z Hrádku asi 20km, ale nekonečných. Opět se potkávám s Jensem a do CP dojíždíme spolu. Ve sjezdu do CP nacházím na zemi bagáž, kterou tam ztratil někdo přede mnou. Beru to na CP, kam dorážím ve 23¹⁵, a tam si to nadšeně přebírá majitel. Neměl v čem spát. Slibuje mi pivo na afterparty. CP bylo výborné. Vykoupal jsem se v rybníku, dal si jídlo i pití (trochu jsme i zapařili – 3 pivka a panák slivovice) a přespal jsem v pohodlí ve stanu.

Ujeto 163m, nastoupáno 3568m

Konečně CP1 – foceno ráno při odjezdu

Hraniční cesta v Jizerkách

Den 4. – 7.7.2021 středa

I po večerní „pařbě“ se mi podaří vstát a ve 4³⁰ už šlapu do pedálů. Musím přejet Jizerky a Krkonoše. Na Smrk stoupám od Lázní Libverda po singltreku pod Smrkem. Je to docela zábavné nenásilné stoupání s traverzovými sjezdy s houpáky. Začíná mrholit. V závěru se stoupá již po asfaltu k nebeskému žebříku a tam začínám na kole usínat. Najednou na mě někdo zakřičí – proti jede cyklista na silničním kole a vidí, jak se motám. To leknutí mě na chvíli probere.

Přejíždím hranici do Polska a tam mě čeká prodírání porostem po cestě necestě ukončené docela náročným kamenitým sjezdem končícím v údolí Jizery. Mrholení přestává. Pohodová cesta podél Jizery, přes Orle až do Harrachova. Tam snídá Jens před kavárnou, tak se zastavuji také a dávám si chléb s vajíčkovou pomazánkou a horkou čokoládu (za 95 Kč!!!). Jízda mezi turisty podél Mumlavy není nic moc. Pobaví mě rozhovor rodinky „Homolkových“: „Táto, zase má číslo, jede se nějaký závod. Mámo, to je blbost dyť má nějaký spacák“. Závěr na Voseckou boudu tlačím dobrovolně a od Vosecké k prameni

Cesta od Vosecké – povinné tlačení.

Pomezí boudy. Je to poslední možnost dát si večeři, tak toho využíváme. Pak už jen polská traverzová cesta po severním úbočí Krkonoš. Jsme promočení a musíme najít něco na spaní, takže když se objeví turistický přístřešek na hranici, tak končíme. Sice je jen 20⁰⁰, ale nechceme riskovat noc v dešti. Zůstáváme, děláme servis kol a uléháme. Třeba něco naspíme do zásoby. Celý den jsem se potkával pouze s Jensem, o ostatních nemám tušení.

Ujeto 113km, nastoupáno 3408m

Den 5. – 8.7.2021 čtvrtek

Vyrážíme spolu ráno ve 4²⁰ směr Žacléř, kde nás čeká Královecký Špičák. Tam se rozdělujeme, musím si dát něco ze zásob ke snídani. Ve Vraních horách mě čeká adrenalinová trialová cesta přes Janský vrch k malebné studánce pod Janským vrchem, kde doplňuji vodu.

V konzumu ve Chvaleči si dávám snídani a prodavačka mi vaří čaj. Jede se mi špatně. Nohy nejdou, prší. Objíždím Adršpach a přijíždím do Teplic nad Metují.

Labe povinně. Zase prší, takže se nikde moc nezdržuji a kolem Vrbatovy boudy sjíždím na Mísečky. Sjezd je nepříjemný, musím si v mlze a dešti dávat velký pozor na protijdoucí turisty a elektrokolisty, kteří jsou často roztažení přes celou cestu. Vodovodní cestou sjíždím do Špindlu. Odtamtud opět vzhůru přes Strážné na Hříběcí boudu, kde si dávám výbornou kulajdu. Dojíždí mě Jens, tak spolu v dešti tlačíme přes Lahrovy a Rennerovy boudy, bufet Na Rozcestí, na Výrovku. Sjíždíme do Pece pod Sněžkou, dokupujeme jídlo a pití, a tlačíme po asfaltu zase vzhůru směr Janovy boudy. Pak již jen pozvolný výjezd do Horní Malé Úpy na

Broumovská vrchovina a přejezd hranice do Polska. Průjezd Parkem Narodowym Gor Stolowych je víceméně po loukách ve vysoké mokré trávě. Nejede to a každé šlápnutí bolí. Vystoupat na hranici a jsem zpět v ČR v Orlických horách. Přes všechny možné kopce nakonec sjíždím k Šerliškému mlýnu, kde v zavřené hospodě dostávám polévku, koláčky a pití. Prý fungují jen pro závodníky. Přes Velkou Deštnou s rozhlednou na Pěticestí je to peklo. Stále nahoru a dolů, mám pocit, že se motám na jednom místě. Za každou zatáčkou čeká další kopec. Projíždím hraničním pevnostním pásmem po Jiráskově hřebenovce. Začíná znovu pršet, spíš je to průtrž mračen. Projíždím nedaleko rozhledny Anna (nedávno jsem tam byl) a kousek od pevnosti Hanička je pod velkým přístřeškem schovaný před deštěm Jens. Nechce se mi ještě končit, tak se s Jensem domlouváme, že dorazíme na podporu u Míry Hůlky v Petrovicích. Je to fanda Míli, dvakrát je jel a pro závodníky zajišťuje se svou manželkou na chalupě teplo, sprchu, jídlo i nocleh. Je to asi 25km cesty v průtrži mračen a navíc obtížnou cestou kolem Divoké Orlice – cesta je, mírně řečeno, o ústa. Vidina sucha a tepla nás žene dopředu. Ve tmě a v přívalu vody nepomáhá ani kvalitní čelovka. Světlo se odráží od hustého deště. Jedeme téměř poslepu do kopce, úvozovou cestou, v podstatě

proti proudu potoka. V Českých Petrovicích na návsi bliká blikáčka u cedule 1000 miles – podpora. V nedalekém domě se již otevírají dveře a Míra na nás volá: pojdte se rychle schovat. Sledoval náš pohyb na počítači. Je 21²⁰. Jsme promočení na kůži, svlékáme se v předsíni, dostáváme pokyny, kde budeme spát, kde je koupelna, kde máme sušit dresy a hlavně „chovejte se jako doma“. Již tam je asi hodinu Pavol Anderko. V suchém oblečení (rezerva do spacáku) dostáváme polévku a sekanou. Pivko k tomu a chvíli si příjemně pokecáme s Mírou a jeho manželkou. Pak jdeme spát.

Ujeto 155km, nastoupáno 3801m

Den 6. – 9.7.2021 pátek 15.00 start

Ráno vstáváme ve 4⁰⁰ a chováme se jako doma – uděláme si něco ke snídani a chceme vyrazit. Jenže venku se

spustila další průtrž. Tak si znovu leháme a čekáme, až se to trochu uklidní. Vyrážíme až těsně před sedmou do mírnějšího deště. Rozjedeme se každý svým tempem a za chvíli již o sobě nevíme.

Pokračuji po bunkrové Jiráskově hřebenovce, směr Králíky. Jeden bunkr za druhým, pěchotní srub Na sedle, dělostřelecká tvrz Bouda a spousta jiných betonových monster. Déšť zesiluje, tak se s úlevou schovávám v obchůdku v Prostřední Lipce. Paní prodavače nevdává, že nemám roušku a říká, ať počkám, než se to přežene. Venku je průtrž. Nějaký místňák si přišel na ranního lahváče, informuje mě, že to za hodinu přejde. Čekám, až se déšť zmírní a vyrážím dál. Chci dojet do CP2 (cíl 500miles) a přemýšlím, jestli to tam neukončím.

Třetí den v dešti mě nebaví. Bílé triko finishera 500 není ošklivé a zatím mám jen 5 zlatých finisherů 1000. Přes Králický Sněžník hodně tlačím. Všechno klouže – kořeny, balvany, bahno. Nemám jídlo a k pití jen CocaColu. Mám krizi. Neprší, ale nad hlavou

bouřka, hromy a blesky. Přijíždím k horské chatě Paprsek a dávám si Kofolu a polévku s chlebem. To mě trochu srovná. Naštěstí přestalo pršet a dojel mě Jens, takže spolu vyrážíme na obávaný Smrk (1127mnm). Jens se učí česky a docela umí, některé jeho věty mě docela pobaví: „Milan, máš malý vzduch vzadu“. Neznatelná rozbahněná cestička mezi kleč, často hledáme cestu jen podle GPS. Něco jedeme, něco tlačíme po kotníky v bahně. Nepamatuji si už, kdy jsem měl naposledy suché nohy. Závěrečný výtlač na hromadu šutrů – vrchol Smrku. Pak

rozbahněná, částečně jetelná pěšinka, a jsme na asfaltu, který nás v 18³⁵ dovede do CP2. Sprcha, ošetření kola, jídlo v restauraci a nocleh. Kamarád Petr Jedlička sloužící na CP2 mě přesvědčuje, že mám jet dál, nejlépe ihned, což odmítám. Chci se tady vyspat. Bohužel jsem se nechal zlákat teplem v závodní kanceláři a ustal jsem si tam spolu s několika dalšími. Noc byla hrozná. Neustále mě budil hovor organizátorů, kteří sledovali, kdo ještě dorazí, nabíjeli trackery a nahrávali nám do GPS nové trasy. Navíc někdy v noci dorazil závodník, lehnul si a během 30 vteřin usnul a začal

strašně chrápat. Nacpal jsem si toaleták do uší, ale moc to nepomohlo. Byl tady již i první jižan.

Ujeto 99km, nastoupáno 2410m

Cíl 500 miles ve Františkově v Jeseníkách

Den 7. –10.7.2021 sobota

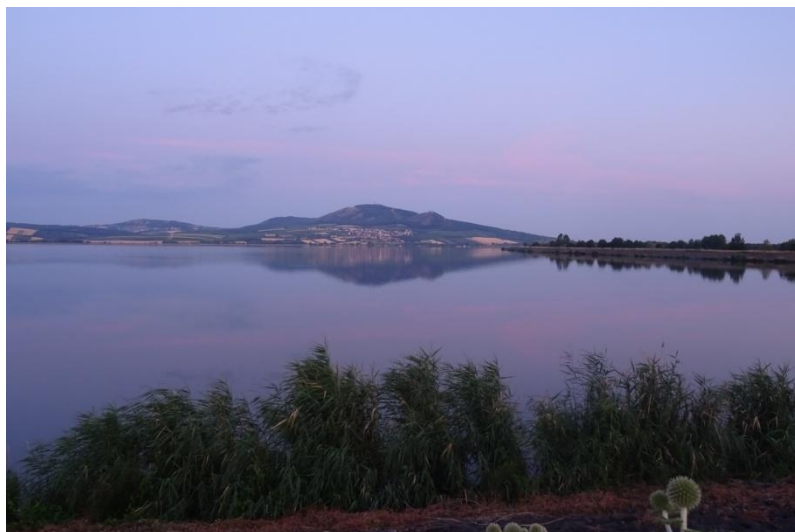
Ráno jsem totálně nevyspalý a celý oteklý. Při ranní hygieně jsem se lekl toho, kdo se na mě díval ze zrcadla. Oči otekly tak, že na pravé téměř nevidím. Doufám, že to ve venkovním chladu splaskne.

Trochu naivně si plánuji, že bych mohl přejet 229km

do dalšího CP na jihu Moravy. Má to prý být snadnější přejezd. Trasa vede přes Šumperk, Mohelnici, Dražanskou vrchovinu, Moravský kras, kolem Brna k nádrži Nové Mlýny a Mikulov. Není to těžké, ale je to po špatné noci hodně únavné. Několikrát usínám na kole. Uplatňuji metodu Indiána Míry – zastavím, chvilku si spím (5-10 minut) a potom jedu dál. Docela to funguje. Problém mám s jídlem. Ráno se ještě najím v konzumu, ale nedělám si zásobu, čekám, že stále něco bude. Nebylo. Trasa vede mimo obce s obchody nebo hospodami. Na 95.km se objevují třešně, tak to řeším ovocem, moc to nefunguje. Jídlo mě čeká až v Moravském krasu ve Sloupu na 130.km. V rychlosti do sebe hodím výbornou svíčkovou a měním brzdové destičky, které se již nějakou dobu nepěkně ozývaly, a mažu již po třetí řetěz. Mezi Sloupem a Macochou to jede stále z kopce po pěkné cestě, ale problém je s davy turistů a elektrokolistů, kteří jedou jako pitomci vedle sebe. Ve Křtinách se setkávám konečně s protijedoucím Rumovým Přemou. Špinavý jako prase sedí s pivem v zahradní restauraci mezi svátečně oblečenými výletníky a huláká na mě, ať si s ním dám jedno. Já ale spěchám, sháním informace, co mě čeká. Přemá

se směje a varuje mě před nějakým bahnitým sjezdem u kříže. Valím dál, stále doufám v CP3. Dochází mi ale síla, chuť i morál. Potmě potkávám protijedoucího jižana, který je strašně vychechtaný. Buď je zhulený, opilý, nebo již zblblý z Míli. Huláká cosi, že se určitě ženu na diskotéku u přehrady, že to tam žije. Já odpovídám, že vůbec nevím, kde jsem, a on se na mě dívá jako na blba, který nezná Nové Mlýny. Končím raději ve 22³⁰, kus před vodní nádrží

Nové Mlýny a spím v příkopu vedle cesty. Žerou komáři, tak si přes obličej dávám smradlavou propocenou moiru, jako moskytieru. Smrad je lepší než komáři. Celý den jsem potkával protijedoucí jižany.

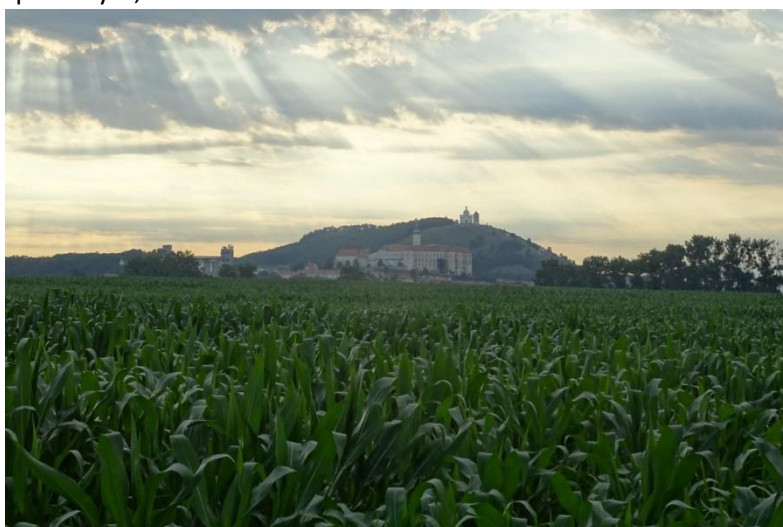
Ujeto 195km, nastoupáno 2517m

Den 8. – 11.7.2021 neděle

Ráno projíždím kolem vodní nádrže a říkám si, co je to za blázný. V 5⁰⁰ ráno, jeden rybář vedle druhého, všichni koupou červy. Pak si ale uvědomím, že já již také sedím na kole a zatímco oni budou mít alespoň rybu k obědu,

já jen rozbitý zadek. Před Mikulovem mě čeká neprostupný les. Cesta žádná (bylo prý natrasováno narychlo jen podle map v PC a ve skutečnosti již cesty neexistují), GPS signál špatný. Prodírám se křovím a intuitivně držím nějaký směr. Řvu sprosté nadávky na celý les. U Mikulova horolezení na Svatý kopeček. Nikdy jsem si nemyslel, že je to takový kopec. Pak průjezd nádherným, ráno liduprázdným, Mikulovem.

Po šotolinách mezi vinohrady konečně dojíždím do Jevišovky do CP3, kde mě překvapuje, že právě vyráží na další trasu Jéňa Kopka. Myslel jsem, že je daleko přede mnou. S údivem zjišťuji, že jsem poměrně vpředu – 24. místo. Trochu si odpočinu, doplním jídlo a pití, opět namažu řetěz, který neuvěřitelně trpí. Čekám snadnou cestu přes vinné sklípky. Pletu se. Vysokou trávou zarostlé cesty podél Dyje, lanový most, kde jsem se zaháknul rohem za pletivo a málem si natloukl, dlouhé únavné a

jednotvárné cesty mezi

poli a někdy i skrz pole po námi vyjeté pěšince. Kukuřice, ječmen, žito, pšenice – stále dokola. Pak nekonečné vinohrady. Kouzelné sklípky v Šatově, bohužel je tam mrtvo, na košť mě nikdo nezve. Naštěstí přijíždím k další tabuli s nápisem 1000 miles - podpora. Jens už tady sedí a chlapi mu vyměňují brzdové destičky. Zahrada s mobilheimem a obětavá rodina Peřinků. Dostávám míchaná vajíčka, pivo a bábovku. Zjišťuji, že bydlí v Jablonci a

máme společné známé. Sem jezdí na víkendy a prázdniny.

Projíždím národní park Podyjí a jsem zaskočený kopci. Čekal jsem rovinu a zatím se dřu v kopcích. Přijíždím k Vranovské přehradě a opět mám problémy s projetím mezi davem rekreatantů. Rodinky vorvaňů se řvoucími

pobíhajícími mláďaty ucpaly promenádu. Všude langoše, trdelníky, cukrová vata, pivo a různé cetky. S úlevou mizím opět v lese. Zase se začíná bouřit, už si na to pomalu zvykám. Jenže začíná silný chcanec a nikde střecha. Dojíždím do Uherčic, lítám po vsi a hledám alespoň čekárnu. Nacházím nějakou ubytovnu, vypadá jako ubytovna pro budovatele komunizmu z minulého století, ale lezu dovnitř. Nikde nikdo, tak klepu na první dveře. Uvnitř dvě ztracené existence s lahváči, které mi nedokáží pomoci. Připadám si jako v jiném světě. Raději mizím a hledám dál. V areálu bývalého JZD nacházím plechový přístřešek s čerpacím stojanem na naftu. Snažím se moc nesvítit a uléhám, ráno stejně vypadnu dřív, než někdo přijde. Nafta smrdí, ale jsem v suchu.

Ujeto 151km, nastoupáno 2136m

Den 9. – 12.7.2021 pondělí

V noci mi byla opět pěkná zima, navíc mám všechno oblečení mokré.

Nejhorší je natáhnout si mokré zablácené ponožky a boty. Neprší, ale trasa mě vede cestičkou zarostlou vysokou mokrou trávou. Vidím velký kříž a

ocitám se na Grázlově vyhlídce nad Dyjí a tady mě čeká ten bahnitý sjezd, před kterým mě varoval Přéma. V jedné ruce kolo, kloužu po botách jako na skluzavce a druhou rukou se chytám stromů. Zvládnul jsem to bez pádu (později se Jens pochlubil, že to sjel po zadku). Projíždím hranici do Rakouska a potkávám závodníka - Staszek Nowak vylézá dírou z nějaké stodoly a říká, že tam je ještě kamarád. Poté mě čeká zarostlá cesta podél potoka, který brodím asi

8x. Následuje namáhavá cesta ve vysoké mokré trávě přes louky po hranicích s Rakouskem. Předjíždí mě Staszek a jeho kamarád. Jsem překvapený – je to Jěňa Kopka. Projíždím nádherné Slavonice a najíždím do Javořické vrchoviny – přírodní park Česká Kanada. Nádherná lesní jezírka a mezi nimi únavné trávové cesty. Několikrát musím zastavit a dát si krátký spánek. Mám opět krizi. K jídlu mám jen tenké klobásky a třešně. Těsně před vesnicí Artolec se na mě vyřítíl obrovský pes (doma zjišťuji, že to byl asi rotvajler) a rafnul mě do nohy. Naštěstí neskousl, ale byla ve mně malá dušička. Jeho majitel mě uklidňoval větou: „Von jako normálně

nekoře“ a omlouval se. V Artoleci zase dojíždím Jěňu se Stazskem, dali si gulášovku a právě odjíždějí. Dám si také a vyrážím do Třebońska. Minimální převýšení, cesty po hrázích mezi rybníky, bohužel jsou po dešti hodně rozbahněné. Psychicky je to nudná, únavná cesta. V Chlumu u Třeboně zase neseďí trasa. Měli jsme projet skrz park, ten je ale zamčený, takže hledám nějakou objížděku. Následně mě překvapí cesta po břehu zatopeného lomu Cep u Suchdola. Svítí výjimečně slunce a všude se opalují a koupou normální čistí lidé. Málem přejedu nohy opálené krasavici bez plavek. Opět cesta po hrázích rybníků.

Potkávám asi poslední nejpomalejší jižany – nevypadají ani unaveně, mají také v nohách polovinu km co já. Zezadu mě dojíždí Jens a hledáme ideálně nějakou hospodu a spaní. Bohužel nic, tak se uvelebíme na stolech v přístřešku u občerstvení v rodišti Jana Žižky. Vyžebřám 2 Budvary v plechu u chlapů, kteří nedaleko paří. Vyhazují zničené špinavé kraťasy a na ráno si připravují nové, čisté, ze kterých udělám cestou do cíle staré.

Ujeto 152km, nastoupáno 1937m

Den 10. – 13.7.2021 úterý 15.00 start

Spal jsem výborně, Jens prý špatně – asi ho strašil Žižka, jehož socha se na nás dívala. Dojíždíme opět Jénu a Staszka. Snídají u nějaké pekárny. Pekárna má sice ještě zavřeno, ale když viděli hladové mílaře, tak otevřeli.

Posnídáme také. Potřebujeme sílu, čeká nás Blanský les a šutrový výtlač na Kletě (1084mm). Tlačení je hrozné, ale dolů je za odměnu pěkný, technicky náročný kamenitý sjezd. Nádherný Český Krumlov. Vltava je plná lodí. Spousta jich podlehla reklamě a táhnou za lodí nafukovacího pelikána.

Dojíždíme na utajené CP4. Je to srub uprostřed lesů s otevřeným sklípkem plným piva, CocaColy, vody a energetických nápojů. Majitel je kamarád Jéni a dal sklípek k dispozici. Odpočívá tady jižan chodec, Jéňa, Staszek, dorážím já a za chvíli i Jens. Děláme mezinárodní fotku. Vytahuji solární panely a na ostrém slunci dobývám telefon. Za 1 hodinu odpočinku jsem dobil 20%.

Po odpočinku vyrážíme s Jensem směrem Vyšší Brod. Kluci již odjeli před námi. Z Vyššího Brodu jedeme, tlačíme a nosíme romantikou podél Menší Vltavy a vstupujeme do Šumavy. Je to stále nahoru dolů, ale docela mi to jede. Jens se odděluje a shání nějakou večeři v restauraci,

já jedu dál a doufám v něco na trase.

Mezinárodní foto

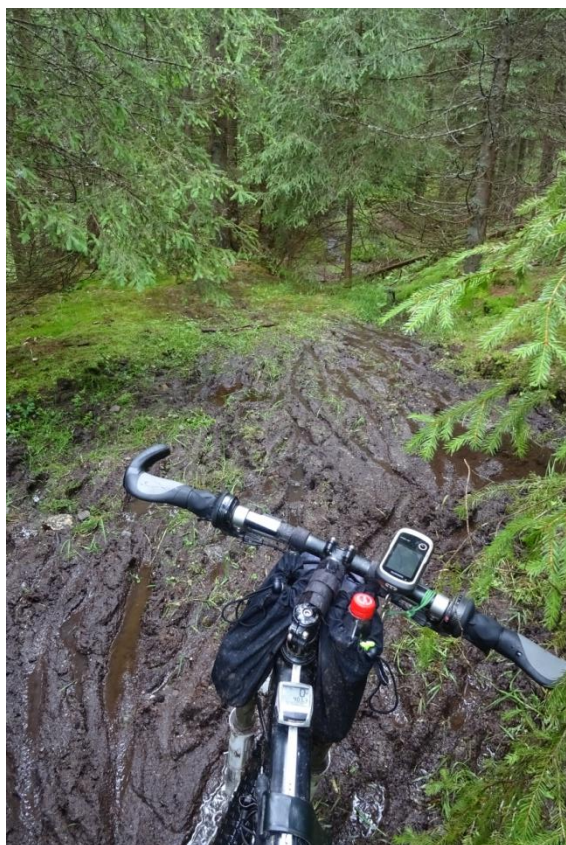
Staszek Nowak, Jens Bochmann, moje maličkost, Jan Kopka

Cyklistická romantika

Objíždím nekonečnou Lipenskou přehradu. Jedu podél Schwarzenberského kanálu a hledám střechu. Je tma a pro změnu začíná pršet. Nakonec nacházím malý turistický přístřešek uprostřed křižovatky a ukládám se.

Ujeto 140km, nastoupáno 3134m

vůbec nejede. Navíc ta těžba! Před Kašperskými Horami musím vyjet na kopec Lišák a sjet po sjezdovce dolů. V Kašperkách kupuji jídlo a pití, posvačím na náměstí. Při nákupu mi hlídají kolo dvě dámy a říkají, že se trochu projedou. Odpovídám, že by se jen zamazaly od bahna. Kolo opravdu nevypadá čistě. Pak vyrážím na Šibeniční vrch a dál po šumavských vrších na Pancíř (1214mnm). Pěkná hřebenovka z Pancíře přes Můstek (1235mnm) a dolů k vodní nádrži Nýrsko.

Šťěstí mi tentokrát přálo a ve Svatém Tomáši přijíždím k restauraci Hájenka u Sv. Tomáše. Sice je zavřeno, ale prý když mi stačí kančí výpečky s knedlíkem a špenátem, tak mě obslouží. Skvělé výpečky jsem zapil pivkem a vyrazil jsem dál.

Den 11. – 14.7.2021 středa

Noc byla dobrá, ale ráno začíná pršet. Nezdržuji se a vyrážím. Čeká mě objížďka části lesa, kam kvůli polomům nemůžeme. Pořadatel poslal SMS s popisem objížďky, tak to vcelku zvládám. Samozřejmě to znamená sjet dolů z hřebenové cesty a následně zase vystoupat do Stožce. Nemám kontakt s ostatními, jedu stále sám. Jéňa se Staszkiem jsou někde vpředu. Oni jsou spíš závodní koně, já spíš pivovarský valach, který jen pomalu táhne. O Jensovi nevím. Mám problémy s řazením. Koupil jsem před Mílemi nové rukavice a v mokru mi kloužou na otočných gripech. Řeším to roztržením látkového kapesníku a omotáním gripů. Je to lepší, jakžtakž řadím. Čekal jsem, že Šumavu přejeďu po pohodlných cyklostezkách. Zase jsem se spletl. Něco jsou cyklostezky, ale je to zpestřené rozbahněnými cestami, kde to

Opět stoupám a překvapuje mě restaurace v Hamrech. Dávám si k večeři ovocné knedlíky a pivo. Opět mažu řetěz. Mám to 200km do cíle, rád bych dojel ještě 40km, aby mi na zítřek zbylo 160km. To by se dalo dojet. Platím a objevuje se Jens, první dnešní setkání. Usedá k večeři a já odjíždím. Začíná pršet a trasa mě navíc zatáhla do podmáčených pastvin a křovisek podél Svinského potoka. Byla to opravdu svinská cesta a já se již loučím s dnešním

cílem. Stěží dávám 20km a jsem vděčný za zemědělský hangár s balíky sena. Překonávám dva elektrické ohradníky a zalézám do hangáru. Ráno musím brzy vstát, aby mě tu nikdo nenačapal. Do cíle 180km.

Ujeto 145km, nastoupáno 3358m

Den 12. – 15.7.2021 čtvrtek

V noci mi byla pro změnu zase zima.

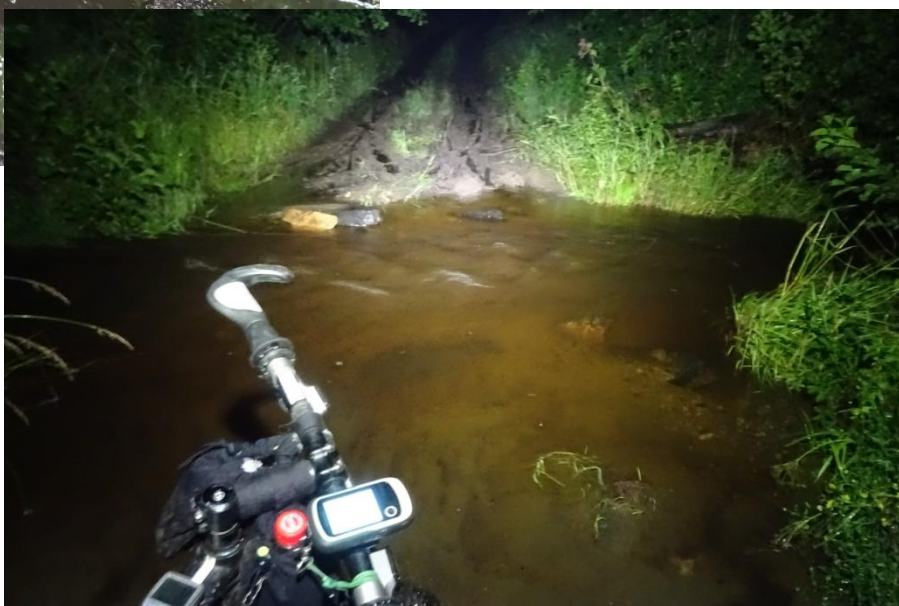
Budím se bez budíku již ve 2³⁰ a po chvíli převalování a snahy o zahřátí raději ve 3⁰⁰ vstávám. Překonání ohradníků se mi tentokrát nedaří a dostávám pěknou ránu. To mě definitivně probouzí. Lehce prší, ale takový deštík již ani nevnímám.

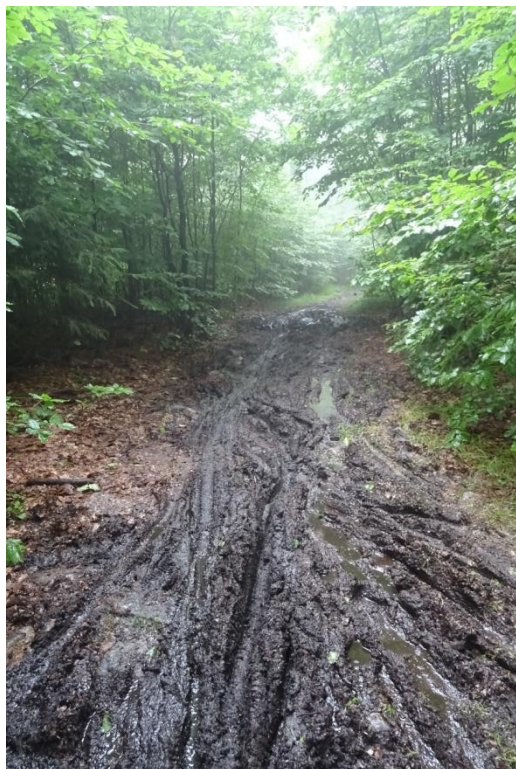
Přejíždím Všerubskou vrchovinu a

nadávám. Bahno, kameny, větve. Tlačím 50% v bahně nad kotníky, 40% v kamení a možná 10% jedu na kole. Nohy stále v mokru. Za 1. sv. války prý vojáci v zákopech měli nohy stále v bahně a vodě. Měli z toho nemoc, které se začalo říkat zákopová noha, a končila obvykle amputací. Tak jen doufám, že nebude nějaká mílařská noha. Přijíždím do Českého lesa, na který všichni jižani nadávali. Původně jsme měli jet přes Čerchov, ale na vršek se nesmí (asi polomy), takže se u Folmavy musí jet mimo trasu podle instrukcí pořadatele zaslaných SMS. Instrukce mi připadají trochu zmatené, tak se snažím prodrat lesem a najít napojení na trasu spíše intuitivně. Nějak mě to nebaví.

V hospůdce na Pleši si dávám svého prvního životního burgera, a dostávám informaci, že Jens je kousek přede mnou. Tak se moc nezdržuji a začínám ho stíhat.

Dojedu k Rozvadovu, kde mě čeká překvapení. Má tam být brod, ale přede mnou je minimálně 30m široká voda. Nicméně dávám kolo na záda a jdu. Zastavím se až v momentě, kdy mám vodu do půl zadku a začínám si máčet batoh a foťák. Potupně se vracím a vidím příjezdějího Jense. Ten vymýšlí objížděku, tak spolu vyrážíme. Zvolili jsme variantu proti proudu, což byla chyba. Vodu sice překonáváme, ale za cenu prodírání se hustníkem. Později jsem se dozvěděl, že tam bobři vytvořili hráz a zvedli tím hladinu.

Prý se ale dalo docela dobře přejít kousek po proudu. Od této chvíle již jedeme s Jensem přes Český les spolu až do cíle. A svorně nadáváme. Bývalé vojenské signálky a z nich různé zarostlé a rozbahněné odbočky, přes které je samozřejmě trasa vedená. Stále nahoru, dolů, doleva, doprava. Nekonečné a hrozně únavné. Jens to charakterizoval slovy: „100km a z toho 60km tlačíme, to není normální, to není závod, to je šikana“.

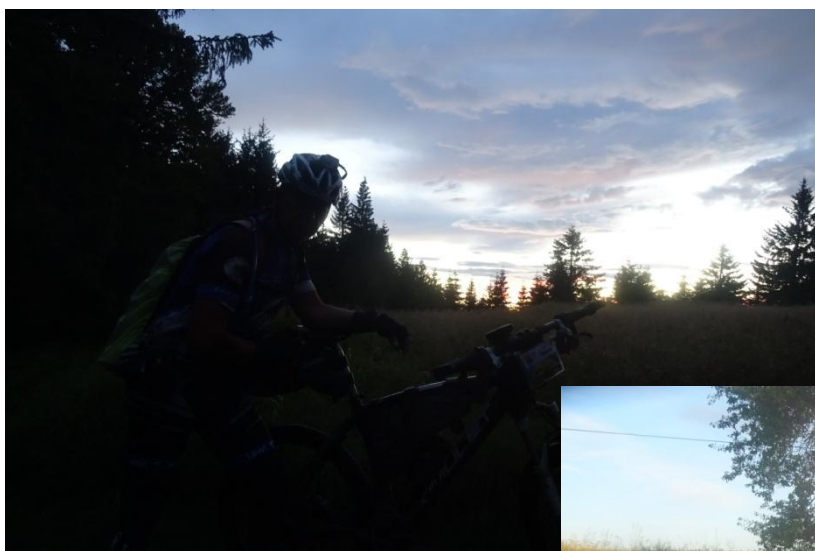
Já jsem již delší dobu bez jídla a Jens se se mnou dělí o poslední sendvič. Navíc mám první defekt – nějaký klacek

nebo kámen mi utrhnul ventilek. Měním duši, což je u zabahněného kola hodně „příjemné“. Zároveň ztrácím veškerý elán. Už je nám jasné, že dnes do cíle nedorazíme, tak si po projetí kolem středu Evropy usteleme v přístřešku na vrchu Dyleň (940mnm). Oba toho máme dost. Do cíle zbývá nějakých 40km, dalo by se to dojet, ale už nechceme.

Ujeto 140km, nastoupáno 3376m

Den 13. - 16.7.2021 pátek

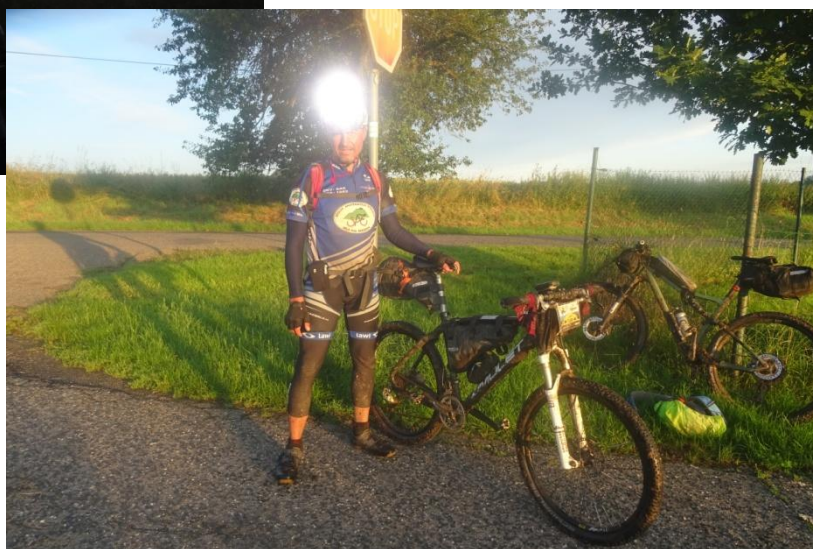
Budím se zima, ale těším se, že to dnes dojedeme. Mělo by to být z kopce, tak to snad půjde. Ovšem kamenitý a rozbahněný sjezd z Dyleně dolů, kolmo na vrstevnice náš optimismus brzdí. Bojím se, abych se někde

nezrušil a nemusel jít zbytek pěšky. Jens straší, že před cílem určitě přijde nějaký „Kopkův speciál“, čemuž docela věřím. Jídlo stále žádné, až v Chebu na benzínce, 15km před cílem, trochu doplníme energii. Pak už docela pohoda až do cíle. Žádný speciál naštěstí nepřišel.

Společný cíl v 8⁰⁹.

Ujeto 39km, nastoupáno 339m

Pro tyto pocity se jezdí Míle!!!

Musím přiznat, že to pro mě byly nejtěžší Míle. Samozřejmě, byly delší než obvykle (podle organizátorů měla mít severní trasa 1859km, ale byly úpravy cestou, má GPS změnila 1809km), ale hlavně nepřízeň počasí, lesní práce a polomy udělaly ze spousty, za sucha pěkných, cest nesjízdné terény. Ze 13 jízd dnů jsem strávil 10 v mokru. Navíc bych řekl, že se trasěři stále snaží najít horší a ještě horší cesty, aby si to závodníci v plné polní užili. Bylo to pro mě celkem důstojné rozloučení s Mílemi. Myslím, že to bylo tentokrát opravdu naposledy.

Technika a vybavení:

Technika byla vcelku vpořádku, jeden defekt je v pohodě. Řazení šlo ke konci ztuhla, protože bowdeny byly plné

vody a bahna a navíc mi klouzaly otočné gripy v nových rukavicích. S výměnou brzdových destiček jsem počítal. S vytahaným řetězem také. V cíli jsem bohužel zjistil prasklou rámovou trubku mého karbonového Amuleta. Hned zpočátku se mi roztrhl vršek mého starého Camelbaku. Těsně před koncem se mi rozlepil šev na Ortliebácké podsedlové brašně. Rozpáraly se boční švy na téměř nových tretrách. Takže škod docela dost. Při sečtení startovního, stravného cestou a škod na materiálu by to vyšlo na pěknou leteckou dovolenou all inclusive v nějakém vyhlášeném turistickém letovisku.

Ale **Míle** jsou **Míle**, jsou stejně lepší!!!

Nahoře kolíky do treter nasazené před závodem.
Dole stav kolíků po závodu.

Celkem ujeté 1809km, nastoupáno 35846 výškových metrů.

Neoficiální čas v cíli -

11 dní 17 hodin 9 minut.

Oficiální čas v cíli -

11 dní 17 hodin 9 minut.

Neoficiální umístění celkové - 23. místo

Oficiální umístění celkové – 22.místo

Umístění v kategorii muži veteráni (od 50 let) –

3. místo.

